

največji Slovan tedanje dobe, da je že napočil čas, ko se bodo vsi Slovani osvobodili izpod tujega jarma. Vladika je nekoliko časa pred novembrom l. 1848. pismeno ponudil Jelačiču svojo pomoč, a ko se mu je Jelačič zahvalil zanjo, izgovarjaje se, da pomoči ne potrebuje, mu vladika ponovno ponudi svojo pomoč, dajoč odduška kot nikjer drugje svojemu plemenitemu jugoslovenskemu domoljubju in svojim upom v Jelačiča. »Tebe je tajna sudbina« — mu piše — »na čelo južnih Slavena postavila...«

Ker se ti njegovi upi niso uresničili, je začel bolehati, a bolezen se mu je od žalosti poslabšala. Tako bolan je iskal zdravja v Italiji. Bil je dvakrat v Benetkah in v Napolju, toda izlečil se ni več. V svoji bolezni se je tako nekega lepega dne zopet vzel na Lovčen in od tam gledal proti ljubljeni svoji Črni gori in proti ostali — takrat še podjarmljeni jugoslovenski zemlji in odločil: »Tu neka mi se iskopa grob!«

Dne 31. oktobra 1851., še niti 38 let star, izdihne svojo veliko in plemenito jugoslovensko dušo. Že pred smrtjo si je dal sezidati na vrhu Lovčena cerkvico in grob, a l. 1855. so prenesli njegove telesne ostanke na Lovčen.

Leta 1916., ko je vihrala svetovna vojna in so Nemci zasedli tudi Lovčen, niso nemške tolpe niti mrtvih pustile na miru ter so z Lovčena odnesli njegove kosti. Dne 21. septembra 1925. so pa te kosti vrnili tja, kjer si je veliki Slovan sam izbral prostor, da mu naj počivajo.

Ne samo mala Črna gora, nego tudi vsa Jugoslavija mu ne bi mogla dati za večni počitek lepšega in primernejšega mesta.

FR. LOČNIŠKAR:

Dete se igra.

sako jutro opazujem pod oknom igrajoče se dete. Lepo jutro se razliva na zemljo, a dete ga ne vidi; ne vidi lepote okrog sebe, ker je preveč zaverovano v delo svojih rok. To je njegovo vse: delo, delo, delo. —

Iz kamenja in kosov opeke sestavlja že celo uro hišico, ki se mu sproti podira. A nikoli se dete ne razjezi, kvečjemu začuden »na!« se mu izvije iz prsi. In zopet začne iznova z isto potrpežljivostjo kakor prvič. Nič ne de, če se delo tudi sedaj ne posreči. Senca bridkega spoznanja mu nikoli ne zatemni jasnega obraza. Z istim veseljem gre zopet in zopet na novo delo.

Blagor ti, dete! Da bi bili vsi, kakor si ti!